

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: HVORLEDES MAN KAN NARRE ET ÆSEL.

Citation: Kaalund, H. V.: "HVORLEDES MAN KAN NARRE ET ÆSEL.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS, 1898, s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-workid83642.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

HVORLEDES MAN KAN NARRE ET ÆSEL.

Omdanset af de lette Myg,
en solvarm Sommerdag
jeg lunted paa et Æsels Ryg
ad Vejen hen i Mag.

Til Venstre laa min Rejses Maal
bagved den grønne Skov.
Mit Æsel bar sit Kors med Taal
og gik, som om det sov.

286

Men det var et forslagent Dyr,
træsk over alt Begreb.
- Jeg aned som en fiffig Fyr,
det lured paa et Kneb.

Jeg kunde paa dets Øren sé
et Tegn, som jeg forstod:
Det havde faaet en Idé
og mente, den var god.

Jeg vidste godt, hvoraf det lo,
hvad lunt det grundet paa:
Hvor Vejen delte sig i to,
dér skulde Slaget staa!

- Og ganske rigtigt; da vi kom
til Stedet, Æslet stod.
Jeg svinged lystig højre om,
men Æslet stritted mod.

Det vilde gaa den anden Vej;
men det var netop min.
Det Krigspuds aned Æslet ej -
min Plan var det for fin!

287

Jeg bandte, mens jeg sled min Pisk,
saa den gik halvt itu;
men Æslet grinede polisk
og tænkte: slaa kun Du!

Og skjøndt det gik som i en Vals,
af Pletten ej vi kom.
Jeg kunde knækket før dets Hals,
end faa det højre om.

Saa gav paa Skrømt jeg Ævret op -
men aldrig har jeg leet,
som da det satte i Galop!
Man skulde blot os sét!

Vi fløj afsted, imens jeg lo,
saa mine Taarer randt.
- Jeg lod det blive i den Tro,
at det var det, som vandt.

Og Æslet, værdigt til sit Ry,
sang højt sin Sejerssang:

Det skrydede i vilden Sky,
saa Skovens Ekko klang!